నల్లంచుల తెల్లచీర

కావ్యశ్రీ

తెల్లజామి పండు వర్ణంలో వున్న ఆ అమ్మాయి ఒంటికి ఆ నల్లంచుల తెల్లచీర మరింత అందాన్ని— వింత చందాన్ని— చేకూరుస్తూవుంది. అంతవరకు హిమవంతంలాగ నిశ్చలంగా కూర్చున్న రాజన్ ఆ అమ్మాయిని—కాదు—ఆ నల్లంచుల తెల్లచీరను—చూడగానే— నయాగరా జలపాతంలాగా పాతాళానికి కృంగిపోయాడు— తుఫాను చెలరేగిన హిందూ మహాసముద్రంలా కల్లోలపడి పోయాడు. అదిగో— అదే— నల్లంచుల తెల్లచీర— తాను ప్రాణంతో సమానంగా ప్రేమించి— పోగొట్టుకొన్న తన ప్రభకు— మిక్కిలి మక్కువైనచీర— అదే— నల్లంచుల తెల్లచీర— తనముందు సజీవంగా నడిచి వెళ్ళిపోతూవుంటే—రాజన్ అనుకోకుండా మనసులో ఒక సంవత్సరం వెనుకకు జరిగాడు.

ప్రభను రాజన్ తన కళాదేవతగా— కరుణామయిగా— ప్రేమించాడు— లాలించాడు— ఆరాధించాడు. ఆమె వంపులుతిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులు చూస్తూ— కళాకాంత మధురమంజుల కలస్వనాన్ని— కావ్యదేవత కరుణ కవితాగీతాన్ని— ఆలకించేవాడు. ఆమె పాలనవ్వుల పండువెన్నెలలో— వంద నందనవనాల సౌందర్య సంపదనూ— వేయి గులాబీల గుబాళింపు పరిమళాన్నీ— చవిచూచేవాడు. ప్రభకు నల్లంచుల తెల్లచీర అంటే— షాజహానుకు 'తాజమహలంత— యిష్టం! అతనెప్పటికీ మరిచిపోలేదు— ఆనాడు— తనను అన్యాయంగా— అన్యాయంచేసి— ఒంటరిగా వదిలిపోయే ముందురోజు— పట్టుబట్టి కారులో తనతోబాటు బజారంతా తిరిగి తిరిగి మరీ కొనితెచ్చుకొంది ప్రభ ఆ నల్లంచుల తెల్లచీరను. కుందనపుబొమ్మలా— సంపంగిపూవులా— మిసమిసలాడే ఆమె నవయౌవ్వన సువర్ణదేహానికి ఆ నల్లంచుల తెల్లచీర— అందాల బీచికి అరుణారుణ సంధ్యారాగములా— యెంతో అందంగా వుండేది. అతనికి బాగాజ్ఞాపకం— ప్రభ చనిపోయేటప్పటికి ఆ చీరతోనేవుంది. తన జీవితాన్ని—తన భావిచరిత్రను తారుమారుచేసిన నల్లంచుల తెల్లచీరను—తన గుండెలలో గుబాళించే సుందర స్వర్గాన్ని పెకలించి—శాశ్వతంగా—రగులుకొనే ఫ్యూజియామా అగ్నిపర్వతాన్ని నెలకొల్పిపోయిన— ఆ నల్లంచుల తెల్లచీరను రాజన్ యెలా మరిచిపోగలుగుతాడు?

అదిగో— అదే— నల్లంచుల తెల్లచీర—కట్టుకొని ఆ అమ్మాయి బీచ్‌లో తనముందునుంచే నడిచి వెళ్ళిపోతూవుంటే— అతనికి— మరిచిపోలేని మధుర స్వప్నంలా— గడచిపోయిన కమ్మనిజీవితం- మనసులో మెరిసింది. కూర్చున్నచోటనే—ఆ ఇసుకలోనే—లోతుగా లోలోతుగా దించుకుపోతున్నట్లు బాధపడుతున్నాడు రాజన్. ఇంతలో మరొక యువదంపతుల కలకల నవ్వులకు యీలోకానికి వచ్చిన రాజన్ ముఖం పైకెత్తాడు. ఆ నల్లంచుల తెల్లచీర— దూరంగా— మలుపుదాటి వెళ్ళిపోయింది. అంతకు ముందురోజే యెంతో సరదాపడి కొని కట్టుకొన్న ఆ నల్లంచుల తెల్లచీర అంచయినా మాయకముందే— తాను చిత్రిస్తూ వున్న ఆమె చిత్రములో ఆ వంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులు— ఇంపుగా దిద్దకముందే— తనను మాయచేసి— మనసును మసిచేసి- మాసిపోయిన ప్రభను తలచుకొంటూ అలాగేకూర్చుండిపోయాడు రాజన్.

అరగంట తర్వాత ఆ నల్లంచుల తెల్లచీర అమ్మాయి తిరిగి తనముందునుంచే వెళ్ళిపోతూవుంటే అప్రయత్నంగా అతనామె ముఖంలోకి చూశాడు. "ఎంత ఆశ్చర్యం! సంవత్సరం క్రింతం తనను దగాచేసి పోయిన ప్రభ— అస్తమించిన సూర్యుడు ఉదయించినట్లుగా— మళ్ళా బ్రతికివచ్చిందా? అదే ముఖం— అదే నవ్వు ముఖం— ఆ వంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులు అచ్చంగా అవే! చూస్తూ చూస్తూ కాదని యెలా అనుకోవటం?" అనుకొంటూ

వుండగానే— ఆ అమ్మాయి— ఆ వంపులు తిరిగిన కను బొమ్మల సొంపులు గల అమ్మాయి— ఆ నల్లంచుల తెల్లచీర గల అమ్మాయి— మసక చీకటిలో— మబ్బులోని మెరపులా మెరిసి మాయమయ్యింది. మరో అరగంట నిద్రలేని కలలతో గడిపి రాజన్ తేలు కుట్టిన వాడిలా త్రుళ్ళిపడి లేచాడు. ఏదో ఉద్రేకం- ఏదో ఉద్వేగం — సముద్రపు కెరటాలులాగ— ముంచుకువచ్చింది. "ప్రభా! పూర్తికాకుండా వుండిపోయిన నీ చిత్రాన్ని పూర్తిచేస్తాను ప్రభా! నీ నల్లంచుల తెల్లచీర — నీ వంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులు ఈసారి యథాతథంగా చిత్రిస్తాను ప్రభా!" అని గట్టిగా అరిచాడు. కాని యెవరికీ వినిపించలేదు. అసలా మాట లతని పెదవులుదాటి బయటకు రానే లేదు. ఆ అర్థంకాని ఆరాటంతోనే రాజన్ కారు తీసుకొని బయలుదేరాడు. అంతకంతకు కారు వేగం హెచ్చిపోతూవుంది. కారు—మనసు—పోటీపడి— ఒకదాన్నిమించి మరొకటి ముందు కురుకుతున్నాయి. ఆ వంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులు—ఆ నల్లంచుల తెల్లచీర తప్ప అతనికి మరో వస్తువే కనిపించటం లేదు. ఆ! ఆ!! ఆ!!!—"అమ్మా" అంటూ కళ్ళు మూసి— స్పృహ తప్పి పడిపోయాడు రాజన్.

మరునాడు రాజన్ కళ్లు తెరిచి చూచేటప్పటికి వాతావరణమంతా విచిత్రంగా వుంది. ఏదో మందుల కంపు. కార్తీక మాసంలో తెల్లవారు ఝామున గోదావరి స్నానానికి బయలుదేరిన బ్రాహ్మణ వితంతువులు చదివే అర్థంకాని మంత్రాలులాగ యేదో తెలియని గొనగొన ధ్వని. ప్రక్క మంచంమీద నెవరో మూలుగుతున్న చప్పుడు. అప్పటికి గ్రహించాడు రాజన్ తానున్నది హాస్పిటలని. అరే! తనకుకూడా చేతులకు తలకు కట్లుకట్టారే! అక్కడకు తానెలా వచ్చాడు? ఎందుకు వచ్చాడు? అదే అర్థంకావటం లేదు. ఇంతలో టక టకమని బూటు చప్పుడు. అటు చూశాడు. గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి. తనదగ్గరగా వస్తున్న ఆమె ముఖం చూచి — ఆ వంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులు చూచి "ప్రభా—ప్రభా" అంటూనే కళ్ళుమూశాడు రాజన్.

"ప్రభ కాదండీ — నాపేరు చంద్రాబాయి" వయ్యారం ఒలకబోస్తూ — చిరునవ్వులు కురిపిస్తూ కలుపుతూ పలికింది ఆ నర్సు—స్టెతస్కోపు సవరించుకొంటూ.

"మీ—రు— మీ—రు" కళ్ళు తెరకుండానే నసిగేడు.

"అవును. నేనే! నిన్న బీచ్‌లో చూశారుగా- ఓహో యీ నర్సు వేషంలో పోల్చుకోలేక పోతున్నారా?" అంటూ ఆమె థర్మామీటరు తీసింది.

"నర్సు— చంద్రాబాయి" అని తనలో తాను గొణుగుకొంటూ నెమ్మదిగా కళ్లు తెరిచి వారగా ఆ వంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులు చూస్తూ "నే నిక్కడకు ఎలావచ్చాను" అన్నాడు.

"ఏమయిందో మీకు తెలియనే తెలియదా" ఆశ్చర్యాన్ని సూచిస్తూ కళ్లు మిటకరిస్తూ "మీ కారు లైటు స్తంభానికి ఢీకొంది. గాయాలు బలంగా తగిలి స్పృహతప్పి పడిపోతే యెవరో మిమ్మల్ని యిక్కడకు చేర్చారు." అంటూ థర్మామీటరు నోటికందించింది, యిక మాట్లాడవద్దన్నట్లుగా. ఆమె చూపులలో యేదోమత్తుమందు—యేదో నిషాగుణం—వుంది. కాని ప్రభ చూపులలోని ప్రశాంతత ప్రసన్నత యీమె చూపులలో లేవు అనుకొంటున్నాడు రాజన్.

రాజన్ హాస్పటల్లోనున్న పదహారురోజులల్లోను వారిద్దరి హృదయాలు వీలయినంత దగ్గరపడ్డాయి. ఆ వంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులు చూస్తూ ప్రభను చూచినట్లే తృప్తిపడేవాడు రాజన్. తన తళుకు బెళుకులకు లొంగిపోయాడు కదా అని మురిసేది చంద్రాబాయి. కాని అతని సాన్నిధ్యంలో తనకు తెలియకుండానే యేదో అవ్యక్తమైన ఆనంద రసానుభూతిని పొందేది. ఆవేళ రాజన్ రిలీవయి వెళ్ళిపోతున్నాడు. మేడమెట్లు దగ్గరకువచ్చి "చంద్రా సెలవా" అంటూ ఆ వంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులు చూస్తూ వెనుదిరిగి నడుస్తున్నాడు.

"ముందుకు చూచి మరీ నడవండి — పడితే మళ్లా తగలగలవు గాయాలు" పరిహాసంగా నవ్వింది చంద్రాబాయి.

"మానిపోయే గాయాలు యెన్ని తగిలినా ఫరవాలేదు చంద్రా! నీ అమృతహస్తంతో ఆరోగ్యము యిట్టే చేకూరుతుంది. మానని గాయమంటావా అది

నా హృదయానికి తగిలేవుంది. అంతకన్న పెద్దగాయం తగలనూ తగలదు. అది మాననూమానదు. కాని నీసాన్నిధ్యంలో దాన్ని మరిచి పోగలుగుతున్నాను చంద్రా"

ఆ మాట కెందుకో చంద్రాబాయికి ఆశతోబాటు ఆ వేదన కూడా కలిగింది. అడిగింది. "మీ యిల్లెక్కడ రాజన్"

అదిగో యీ వీధి చివరకనిపించే పెద్దమేడే మా నివాసం! వీలయినప్పుడల్లా రావచ్చు. కాని ఒక నియమం చంద్రా! నీ వెప్పుడువచ్చినా ఆ నల్లంచుల తెల్ల చీర మాత్రమే కట్టుకు రావాలి"

"ఏం—ఆ చీరలో బావున్నానా?"

"ఆ చీరంటే నాకు చాలాయిష్టం" ఆమె అడిగిన ప్రశ్న వేరు. అతను చెప్పిన సమాధానము వేరు. "అలాగే వస్తాను రాజన్" అంటూవుండగానే అతను చకచకా మెట్లుదిగి వెళ్ళిపోయాడు. కృష్ణవేణి వచ్చి "ఏమిటి చంద్రా: పేషెంటు వెళ్ళిపోతే ప్రియుడే వెళ్ళిపోయినట్టుగా బాధపడుతున్నావు" అని వీపు చరిచే వరకూ ఆమె అలాగే వుండిపోయింది నిశ్చల నిర్నిమేష నేత్రాలతో. "పేషెంటు ప్రియుడు కాకూడదా—ప్రియుడే పేషెంటు కాకూడదా" యీ మాటలు చంద్రాబాయి హృదయంలో యెవరో వినిపించీ వినిపించనట్లుగా పలికేరు.

*　　*　　*

"అబ్బా! యింత మేడలో యేకాంతంగా యెలా వుంటున్నావు రాజన్" కనురెప్పలల్లాల్చింది.

"వంటరి జీవితానికి యేకాంతంగాక మరేముంటుంది చంద్రా" వంటరి జీవితం అనేటప్పటికి జపాను పెరల్ హార్బరుపై విరుచుకు పడినప్పుడు హిట్లరు సంతోషించినంత — సంతోషం కలిగింది చంద్రాబాయికి! ఆనాడు హాస్పటల్లో పలవరించినప్పటి నుంచి "ప్రభ" ఎవరని అడుగుదామనుకొంటూనే అడిగే ధైర్యంచాలక—యెలాగో తనకు తోచినట్లుగా అర్థం చెప్పుకొని సమాధానపడుతూ గడుపుకొని వచ్చిన చంద్రాబాయి యిక అడగకుండా వుండలేకపోయింది.

"రాజన్......ప్రభ యెవరు?"

"ప్రభ—యెవరని చెప్పమంటావు చంద్రా! నా ఆరాధ్యదేవత. నా జీవిత పరమావధి. నా కళా సామ్రాజ్య రాజరాజేశ్వరి. నాయేకైక పెన్నిధానం. చంద్రా! ప్రభ నా జీవిత సహచారిణి. అగ్నిసాక్షిగా పెళ్ళాడిన నా అర్ధాంగి" అతనికళ్ళు చెమర్చేయి. చంద్రాబాయి మనసు కూడా అదోలా అయిపోయింది.

"రాజన్—ఏమయ్యింది ప్రభ?"......

"ఏమని చెప్పను చంద్రా! నా హృదయానికే హృదయమైన నా ప్రభ సంవత్సరం ముందు పాము కరిచి చనిపోయింది" శ్రావణమాసపు కారుమేఘాలు క్రమ్మిన ఆకాశంలాగ వున్న విచారరేఖా ఛాయలు గ్రమ్మిన అతని ముఖం చూడగానే చంద్రాబాయికి కూడా కళ్ళనీరు క్రమ్మాయి.

"చంద్రా— ఈ నీ నల్లంచుల తెల్లచీరతో— వంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులతో మానని నా హృదయ గాయాన్ని మరిపిస్తున్నావు చంద్రా" ఆవేశంతో నిట్టూర్చాడు రాజన్. చంద్రాబాయి ఆ మేడమీది గదులన్నీ తిరిగిచూచి "రాజన్! నువ్వింత గొప్ప చిత్రకారుడివై యుండీకూడా యెప్పుడూ మాటమట్టుకైనా చెప్పలేదే" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"ఏమని చెప్పుకోమంటావు చంద్రా! మరిచిపోలేని నా హృదయంలోని గాయాన్ని మానుపలేని కళలు నాకున్నాయని చెప్పుకోమంటావా?" అతనిమాటలోని ఆవేదనంతా ఆమె నిట్టూర్పుల్లో పెల్లుబికింది. కొంతసేపటికి తేరుకొని అడిగింది. "నీ మనసు నంతగా గాయపరిచిన దేమిటి రాజన్?" రాజన్‌కు ఒక్కుమ్మడిగా దుఃఖం ముంచుకువచ్చింది. బొంగురుపోయిన గొంతుకతో గట్టిగా అరిచాడు. "అదే చంద్రా-అదే-నువ్వుకట్టిన ఆ నల్లంచుల తెల్లచీర— ఆ వంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులతో కళకళలాడే ఆ నీ నవ్వు ముఖం" దుఃఖాన్ని ఆపుకోలేక ముఖం చాటుగా త్రిప్పుకొన్నాడు. తన సౌందర్య వర్ణన రాగానే చంద్రాబాయి కన్నులు మెరిసేయి. పోగొట్టుకొన్న మహా పెన్నిధానం దొరికిన దానిలా మొగమంతా కన్నులు చేసికొని చూస్తూవుంది అతనివంక. రాజన్ దుఃఖాన్ని దిగమ్రింగుకొని అన్నాడు "చంద్రా! నాప్రభకూడా అచ్చంగా నీలాగే వుండేది. ఆవంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులు — ఆ యింద్రనీలాలు

లాంటి కనురెప్పల కాటుక రేఖలు— అచ్చంగా అవే చంద్రా? ప్రభకువలే నీకుకూడా నల్లంచుల తెల్లచీర అంటే ఇష్టంకదూ; అందుకని నిన్ను చూస్తూవుంటే ప్రభను చూచినట్లుగానే వుంటుంది చంద్రా! ఆతృప్తితోనే యింతకాలం నిన్ను చూస్తూవున్నాను. అంతకన్న నాకు మరోవుద్దేశ్యం లేదు చంద్రా" అంటూనే అతను ముఖం చేతులలో కప్పుకొని గబగబా లోనికి వెళ్ళి తలుపులు బిగించుకొన్నాడు. తన అసభ్యప్రవర్తనకు ఎదుటివాళ్లు ఏమనుకొంటారో అన్న ఆలోచన కూడా లేకపోయిం దతనికి! ఆమె గాలిలో కట్టుకొన్న ఆశాసౌధాలు నేలమట్ట మయ్యాయి. అంతవరకు రాజులాగ దైవంలాగ పూజించిన ప్రజలే— అకస్మాత్తుగా వ్యతిరేకించి తనను లోనికిరావద్దని పారిస్ కోటగుమ్మం తలుపులు బిగించినప్పుడు నెపోలియన్ కూడా యిప్పుడు చంద్రాబాయి పొందుతూవున్నంత మనోవ్యధ పొంది వుండడు. ఇక మాట్లాడేది లేక — మాట్లాడలేక — రాజన్‌ను పిలవకుండానే గుండెలు చేతితో పట్టుకొని వెళ్లిపోయింది చంద్రాబాయి.

ఆరాత్రి చంద్రాబాయికి నిద్రపట్టలేదు అసలు "ప్రభ" అనటంతోనే తన కెందుకో—యేదో—యేమూలనుంచో- హృదయంలో కరుక్కుమంది. ఒకవేళ యీ ప్రభ తన అక్కగారే కాదుకదా! అదెలా సంభవమవుతుంది. రాజన్ ఆంధ్రుడు. తామో— కన్నడులు. ఇద్దరకూ పెళ్ళి యెలా పొసగుతుంది. పైగా ఆరువందల మైళ్ళ దూరంలోనా? మరి రాజన్ అల్లా అన్నాడేం?—ప్రభ అచ్చంగా తనలా వుండేదా? "కనుబొమ్మలు, ముఖం— అచ్చంగా నావేనా— నాకులాగే ప్రభకుకూడా నల్లంచుల తెల్లచీర అంటే ఇష్టమా — నన్నుచూస్తే ప్రభను చూచినట్లుగానే వుంటుందా" ఈ మాటలు మాటిమాటికీ జ్ఞాపకం వస్తున్నాయి చంద్రాబాయికి. అవునుమరి తన అక్కపేరు కూడా 'ప్రభ' కావటం— ఆమె అచ్చంగా తనలా వుండటం— ఆమె అనుమానానికి దోహదం చేశాయి. నాలుగేళ్ళ క్రితం తమయింటి డాక్టర్ తన అక్కకు మందిస్తూ — తనను — తన అక్క అని పొరపడి యెలావుందని అడగటం చంద్రాబాయికి బాగా జ్ఞాపకం! దానితో రాజన్ ప్రభ తనప్రభయేమో నన్న అనుమానం మరింత దృఢంకాజొచ్చింది. అయితే అది యెలాసాధ్యం అని శంక—యేమో యెందుకు కాకూడదూ— తాను ఇల్లు విడిచి వచ్చిన యీ మూడేళ్ళలోను ఎటువంటి మార్పులు జరిగాయో అన్న సమాధానం! ఈ ఆలోచనతో రాత్రంతా జాగరణ చేసి చంద్రాబాయి తెల్లవారుఝామున నిద్రపోయింది.

తరువాత మూడురోజులకు వచ్చిన ఆదివారం సాయంకాలం చంద్ర, రాజన్ బీచిలో కూర్చుని వున్నారు. మాట్లాడకుండానే వచ్చారు. వచ్చి మాట్లాడకుండానే కూర్చున్నారు. ఆ మౌనం — ప్రళయంలా— భయంకర స్వప్నంలా— వారికే బాధాకరంగా వుంది. ఆ మౌనాన్ని భగ్నపరుస్తూ ఎలాగైతే నెమ్మదిగా చంద్రాబాయి మాట్లాడింది.

"రాజన్! ఎప్పటి కప్పుడు అడుగుదా మనుకొంటూ అడగలేక పోతున్నాను. ప్రభ పుట్టిల్లు యే వూరు?"

"తిరువాన్కూరు దగ్గర— ఎర్నాకులం."

చంద్ర ఉలిక్కిపడింది. "ఆ! ఎర్నాకులమా!"

"అవును. అలా అడుగుతున్నావేం?"

"మరేంలేదు. మాదికూడా ఆ వూరే కదూ— అందుకని." సంబాళించుకోబోతూవుంది. కాని హృదయారాటం మాటిమాటికి మీరిపోతూనే వుంది. "రాజన్! ప్రభ తండ్రి యెవరు? పేరుతెలుసా?" సమాధానం కోసం గుండెలు బిగపట్టుకొని ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసాలు ఆపుచేసి మరీ యెదురుచూస్తూ వుంది చంద్రాబాయి.

"ప్రభ తండ్రిపేరు గోవింద కన్నప్ప— పెద్ద పేరుపొందిన వకీలు— లక్షాధికారి—"

ఇక వినలేకపోయింది ప్రభ. నాభి తిన్నవాగ్మి నాలుకలా ఆమె నాలుక పిడచకట్టుకు పోయింది. ఆమె సూక్ష్మదేహం యెక్కడికో— అలా అలా— తేలితేలి పోతూవున్నట్లుగా అనిపించిందామెకు —ఎగురుతూ ఎగురుతూ వున్న విమానం రెక్కలు విరిగి నేలకూలినట్లుగా అయిందామె మనస్సు.

"ఏం చంద్రా అలావున్నావేం! ఆయన్నెరుగుదువా?"

"ఆయన మాతండ్రేకదూ" అనబోయి ఆగిపోయి "ఆయన మాతండ్రి స్నేహితుడే కదూ" అనేసింది.

రాజన్ అడగకుండానే చెప్పటం ప్రారంభించాడు.

"ప్రభ అంటే నాకు ప్రాణం! ప్రభకు నల్లంచుల తెల్లచీర అంటే ప్రాణతుల్యం! మనసుపడి ఆ చీర కొనుక్కొన్న మరునాడే ప్రభ పాముకరచి చనిపోయింది. చంద్రా! చనిపోయింది ప్రభ కాదు—నా హృదయం. చనిపోవటానికి ప్రభ మానవకాంత కాదు చంద్రా దేవతాస్త్రీ! కాకపోతే అమృత తుల్యమైన ఆ చిరునవ్వుల తరిపివెన్నెలలు—కళాకాంతి క్రమ కళానైపుణ్య చిహ్నాలు అయిన ఆ సొంపుల వంపు కనుబొమ్మలు—ఆమెకెలా వస్తాయి చంద్రా! ఆమె మనసుపడి కట్టుకొన్న ఆ నల్లంచుల తెల్లచీర అంచయినా మాయకముందే — ఆ వంపులు తిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులక్రింది కాటుకరేఖ రవ్వంతయినా కందకముందే — నా జీవన ప్రభాతానికి మబ్బులు క్రమ్మి గాఢాంధకారమయ్యింది చంద్రా! ఏదుర్ముహూర్తపు ఘడియలలో తెల్లవారిందో కాని—అంతకుముందు గడిచిన రోజులులా కాక — ఆ రోజు యెంత కాలకూటం విరజిమ్మిందనుకొన్నావు చంద్రా!—"

చంద్రాబాయి కివేవీ వినిపించటంలేదు. "ఈ ప్రభ ముమ్మాటికీ 'అక్క' అయితీరాలి. ఏమిటీ విచిత్ర సంఘటన? నిజంగా యీమె తన అక్కే అయితే తాను చేయవలసిన దేమిటి? తానామె స్థానం ఆక్రమించి రాజన్ హృదయానికి శాంతి చేకూర్చటమా? అసంభవం! తనకా హక్కేది? ప్రభకు వున్న దేహసౌందర్యం వుంది కాని మనోసౌందర్యం తనకేది! కళంకపడిన తాను రాజన్‌ను కూడా కళంకపరచటమా? ప్రభ హృదయానికి అది చిచ్చుపెట్టినట్లే అవుతుంది సుమా" అనుకొంటూవుండగా రాజన్ చేయి భుజం మీదపడింది. దానితో చంద్రాబాయి తృళ్ళిపడి యీ లోకంలోకి వచ్చి—సంబాళించుకొని అడిగింది—

"రాజన్! ప్రభకు నీకూ ప్రథమదర్శనం ఎలాకుదిరింది ఏ విధంగా చూచినా మీకిద్దరకూ కలిసే అవకాశం లేదుకదా?"

"దైవనిర్ణయానికి — కొలదూరాలు — జాతి మతాలు అడ్డువస్తాయా? రెండుసంవత్సరాలక్రితం నేను తిరువాన్కూరులో యేర్పాటు చేసిన నా ఆర్టుఎగ్జిబిషను చూడటానికి ప్రభ తండ్రితో కలసి వచ్చింది. కాని ఆమె చూచింది నా ఆర్టును కాదు—నన్ను — ఆ విషయం గ్రహించి గోవిందకన్నప్పగారు మాకిద్దరకూ వివాహం చేశారు. అప్పటినుంచి ప్రభ నానీడలో నీడై నాలో కలిసిపోయింది."

బీచిలో మసకచీకట్లు క్రమ్ముతున్నాయి. చంద్రాబాయి తన భుజంమీద వేసిన రాజన్ చేతిని నెమ్మదిగా తన చేతులలోనికి తీసికొని మృదువుగా స్పృశిస్తూవుంది.

"నా ప్రభ రూపంలో మళ్లా నువ్వు కనిపించావు చంద్రా—నిన్ను చూస్తూ మానని నా హృదయ గాయాన్ని మరిచిపోగలుగుతున్నాను చంద్రా" అంటూ అతడామెను దగ్గరకు తీసికొని గుండెలకద్దుకొని ఆమె విశాల లలాటఫలకంమీద ముద్దుపెట్టుకొన్నాడు. ముంగురులు సవరించాడు. ఏమిటీ జీవన్మరణ సమస్య! ఏమిటీ అర్థంకాని ఆరాటం — ఏమూలలో మిణుకుమిణుకు మంటూవున్న వాంఛాదీపాకురం అఖండంగా వెలుగసాగింది చంద్రాబాయి హృదయంలో. ఏమిటిది? ఆశా? నిరాశా? రెండూనా? రెండూకావా? అమృతము విషము ఒకేసారి త్రాగిన మనోవికారమా! ఇది పగలా? రాత్రా?

రాజన్! ప్రభ తన పుట్టింటి సంగతులేమన్నా చెప్పిందా నీకు—?"

"ఏ విషయంలో—"

"ప్రభకు ఒక చెల్లెలుండేది—"

"అవును. ఆమె యెవరికీ చెప్పకుండా ఒక డాక్టరుతో లేచిపోయింది—ఆమెకోసం బెంగపెట్టుకొని తల్లి చనిపోయింది—అందుకే గోవిందకన్నప్ప తన పెద్దకూతురు కోర్కెను కాదనకుండా మా యిద్దరకూ పెళ్ళిచేశాడు—ఈ సంగతులన్నీ నీకు తెలుసునన్నమాట—" అంటూ ఆమెముఖంలోకి చూశాడు. అప్పటికే ఆమె యేడుస్తూ వుంది. రాజన్ కంగారుపడి—"అదేమిటి చంద్రా! నువ్వేడుస్తావెందుకు—చంద్రా—?" అంటూ కళ్ళుతుడవబోయాడు. అతని చేయిత్రోసేసి లేచి నిలుచుంది. "చంద్రా!" అంటూ చేయిపట్టుకున్నాడు. విదిలించుకొని "రాజన్ క్షమించు! నన్ను ముట్టుకోకు" అనేసి అతనంటున్న మాటనైనా వినిపించుకోకుండా విసవిసా నడిచి వెళ్లిపోయింది చంద్రాబాయి. పెనుచీకట్లు క్రమంగా నలుదిక్కులా గాఢంగా క్రమ్ముకొన్నాయి.

"ప్రతిసాయంత్రం తప్పక దర్శనమిచ్చే చంద్రాబాయి నిన్నను రాలేదేమా" అనుకొంటూ రాజన్ చంద్రాబాయి ఇంటికే బయలుదేరాడు. కాని యిల్లు తాళంవేసివుంది. నిరాశతో తిరిగివచ్చేస్తుంటే ప్రక్కయింటి కాలేజీ స్టూడెంటు చెప్పాడు. "చంద్రాబాయికి నిన్న మధ్యాహ్నం అకస్మాత్తుగా జబ్బు చేసింది— హాస్పిటల్లోవుంది" అని.

"ఎలావుంది చంద్రా" అన్న రాజన్ గొంతుకు విని భారంగా కనురెప్పలు పైకెత్తి ఒక్కసారి రాజన్ వంక చూచి మళ్లా కళ్లుమూసుకొనే చేయిచాపింది చంద్ర! అతడామెచేయి పట్టుకొని "ఎలావుంది చంద్రా!" మళ్లా అడిగాడు. ఆమె కళ్లు తెరవకుండానే నీరసంగా అడిగింది.

"రాజన్ — నన్ను చూచి ప్రభ చిత్రాన్ని వ్రాస్తున్నానన్నావు— అది పూర్తయిందా?"

"వ్రాస్తున్నాను చంద్రా! రేపటికి పూర్తవుతుంది."

"రేపటికి తప్పక పూర్తికావాలి రాజన్."

ఇంతలో మరొక నర్సువచ్చి అధికంగామాట్లాడవద్దని వారించటంవల్ల రాజన్ విధిలేక వచ్చేయవలసి వచ్చింది. ఇవతలకు వచ్చి నెమ్మదిగా అడిగేడు రాజన్.

"సిస్టర్! అసలు చంద్రాబాయికి జబ్బేమిటి?"

"జబ్బేమీలేదు - ఎందుకో తెలియదుగానీ— ఆమె విషం తీసుకొంది."

"ఆ! విషం—" కంగారుపడ్డాడు రాజన్.

"అవును. విషం తీసుకొంది. వెంటనే కక్కించేశాం. అయినా గుండెలు పట్టేసింది. ప్రస్తుతము ప్రమాదపరిస్థితే అని చెప్పాలి"

"ఇంతకూ యెలావుంటుందంటావు సిస్టర్."

"ఏం చెప్పగలం? యీరాత్రి గడిస్తే బ్రతికినట్లే."

రాజన్కు అకస్మాత్తుగా స్ఫురించింది. సంవత్సరం క్రితం సరిగా యీరోజు రాత్రేకదూ ప్రభ చనిపోయింది. ఆమాట జ్ఞాపకం రాగానే మలేరియా జ్వరం వచ్చినవాడిలా గడగడలాడిపోయాడు. సిపాయీల తిరుగుబాటులాగ శరీరంలోని ఒక అంగం మరొక అంగంతో సంబంధం లేకుండా సంకల్ప వికల్పాలకు అతీతంగా— ఇచ్ఛా అనిచ్ఛలకులోను కాకుండా పనిచేయటం ప్రారంభించాయి. భావాభావ శూన్యుడై రాజన్ స్తంభించి పోయాడు. "తనంటే ప్రాణం యిస్తున్న చంద్ర నిష్కారణంగా విషం యెందుకు తీసుకొంది? తాను చేసిన నేరమేమిటి? ఆదివారంనాటి సాయంత్రం బీచిలో తన అనుమతిలేకుండా ముద్దు పెట్టుకొన్నందుకు బాధపడిందా! అయితేమాత్రం — ఎదుటివాళ్లు చేసిన తప్పిదానికి తానే శిక్షఅనుభవిస్తుందా! పోనీ అప్పుడే ముఖాముఖి యెందుకు చెప్పకూడదు?" యీ ప్రశ్నలన్నీ రాజన్ మనసులో మసకమసకగా నీడల్లా కదిలాయి. కాని వాటిని రాజన్ స్పష్టంగా గుర్తించలేక పోయాడు. కొంతసేపటికి బాగా తెలివివచ్చాక ఒక్కసంగతి మాత్రం మనసుకు తట్టింది. "ప్రభలాగే వున్న చంద్ర ప్రభలాగే తనను నరకంలో వదలి వెళ్ళిపోతుందా?" ఆమాట జ్ఞాపకం రాగానే అతనికి చెమటలు పట్టాయి. "మాని పోతుందన్న నా హృదయంలోని గాయాన్ని మళ్లా రేపుతావా భగవాన్" అని బరువుగా నిట్టూర్చి వెళ్ళిపోయాడు రాజన్. ఆగస్టు విప్లవంలాంటి మహా భయంకర సంక్షోభము గుండెలలో దాచుకొని కళ్లుమూసికొని పడుకొనివున్న చంద్రాబాయి వారిమాటలు విని ఏ భగవంతుడికో కేలుమోడ్చింది. "అక్కా! నీ ప్రేమారాధకుని— నీ ప్రణయ పూజారిని నేను మైలపరచ దలచుకోలేదు. ఆ పవిత్రమూర్తిని పవిత్రంగా వుంచుదాం! నీదేవుడిని కళంకపరచి నీ హృదయానికి చిచ్చుపెట్టలేను. ఇంతవరకు మీ కందరకు చేసిన ద్రోహానికే— చింతిస్తూ— ప్రాయశ్చిత్తం అనుభవిస్తున్నాను. తెలియక నీకు తలపెట్టిన యొగ్గుకు మన్నించు అక్కా" ఆమాటలామె యెండిన పెదవులుదాటి బయటకు రాలేక పోయాయి. మూసిన కన్నులనుండే రెండు వేడికన్నీటి కణాలు జారి తలగడ మీద పడి యింకిపోయాయి. జాడలుమాత్రం మిగిలేయి.

మరునాడు రాజన్ తాను చిత్రించిన ప్రభ చిత్రాన్ని పట్టుకొనివచ్చాడు. సరాసరి చంద్రాబాయి మంచం దగ్గరకే వచ్చాడు. కాని ఆ మంచంమీద చంద్రాబాయికి బదులు మరొకస్త్రీ పడుకొని వుంది. రాజన్ నిర్ఘాంతపడి — నిశ్చల — నిర్నిమేష నేత్రాలతో — అలాగే చూస్తూ నిలుచుండి పోయాడు. ఇంతలో కృష్ణవేణి అనే నర్సువచ్చి అడిగింది. "బ్రదర్! మీ పేరు రాజన్ కదూ"

"అవును—ఇంద్రాబాయి యెక్కడ?"

"ఆమెను మీరింక చూడలేరు — ఆమె యీ లోకాన్నే విడిచివెళ్లింది. ఇదిగో యీ కవరు మీకోసం విడిచివెళ్లింది" అంటూ ఒక కవరు అందించిందామె. రాజన్ మాటలు తాత్కాలికంగా మరిచిపోయాడు. యాంత్రికంగా ఆ కవరు నందుకొని తాను వ్రాసి తెచ్చిన ప్రభ చిత్రాన్ని అక్కడే వదలి పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకొంటూ గబగబా వెళ్లిపోయాడు. అతని గుండె బండబారి పోయింది. ఇక విచారానికి లెక్క చేయడు అతడు సర్వగుణాలకు అతీతుడై పోయాడు. కవరు చించి చదవటం ప్రారంభించాడు.

"రాజన్! డాక్టరుతో లేచిపోయిన ప్రభ చెల్లెల్ని నేనే! నీకు భార్య అయిన ప్రభ స్వయానా నాతోబుట్టువు. నేనొక కులటను. వ్యభిచారిణిని. వెర్రిమోహంలోపడి డాక్టరుతో లేచిపోయి—తర్వాత మరొకడితో కూడిపోయి—ఇలా భ్రష్టురాలనయ్యాను. ఇక యింటికి వెళ్ళటానికి మనస్కరించక నా కాలేజీ చదువును వినియోగించుకొని నర్సుట్రెయినింగయి కడ కీవిధంగా నిన్ను కలుసుకొన్నాను. నేను పారిపోయివచ్చి మూడు సంవత్సరాలయింది. అందుకే మీ పెళ్ళి సంగతి నాకు తెలియలేదు.

రాజన్ నిన్ను నేను ప్రేమించానో లేదో యిప్పటికీ నాకర్థంకాలేదు. కాని నీ సంపర్కాన్నీ—నీ ధనాన్నీ మాత్రం వాంఛించాను. ఇంతకు ముందు చాలా మందిని వల్లో వేసుకొన్నట్లుగా నే నిన్నుకూడా మోసగించి నిన్ను—నీ సంపదనూ—అనుభవించాలనుకొన్నాను. ప్రభ పోలికలు నాలో చూచి నీవు నా వంకకు ఆకర్షింపబడటం నా కెంతో గర్వకారణంగా వుండేది. అప్పట్లో ప్రభయెవరో నాకు తెలియదు.

ఇప్పుడు ప్రభ యెవరో తెలిసింది కాబట్టే యీ చివరి ఘట్టం యిలా ముగిసింది. ప్రభ పవిత్రమూర్తి. చిన్నతనాన్నుంచి శీలమంటే ప్రాణంకన్నా యెక్కువగా నమ్మేది. నేను మాత్రం చిన్నప్పటినుంచీ యీ విసంగానే వుండేదాన్ని. మా అక్క నాకెన్నో విధాలబోధించేది. నా వ్రాత యిలావుంటే ఆమె మాటలు యెలా వింటాను రాజన్. విననందుకు ఫలితం యిప్పుడనుభవిస్తున్నాను. నీవంటి ఉత్తముడు నాకు లభించటమంటే సామాన్యంకాదు. కాని ప్రభ మా అక్కని తెలిశాక కూడా అన్యాయం చేయటం నా కిష్టంలేదు. తన దేవుడు కళంకపడితే మా అక్క పవిత్ర హృదయం యెంతబాధపడుతుందో నాకు తెలుసు రాజన్. అందుకే నామనసు మార్చుకొని—పవిత్రుడవైన నిన్ను పవిత్రంగా నేవదలి—మా అక్కకే వదలి—యెంతవింతగా నీ జీవితంలో ప్రవేశించానో అంత చింతగా నీ జీవితమునుండి దూరమవుతున్నాను. నేను మహాపాపిని. నాకు తెలుసు. అయినా నన్ను నీవు క్షమించగలవు."

సెలవు —ఇట్లు—"చంద్ర"

ఆ వుత్తరం చదివిన అతని మనసు — వెళ్లకూడదనుకొంటూనే సెనేటుకు వెళ్ళి మర్దరైపోయిన జూలియస్ సీజరు—లాగ—అయిపోయింది.

ఒకనాడు రాజన్ యదాలాపంగా న్యూస్ పేపర్ తిరగేస్తూ తనకళ్ళనుతానే నమ్మలేకపోయాడు. తాను వ్రాసిన ప్రభ చిత్రం అందులో అచ్చయివుంది. దానిక్రింద "అఖిలభారత చిత్రకళా ప్రదర్శనములో ప్రథమ బహుమతి పొందిన చిత్రం—చిత్రకారిణి—మిస్. కృష్ణవేణి—నర్సు" అని వ్రాయబడివుంది. రాజన్ కెందుకో గట్టిగా నవ్వాలని బుద్ధిపుట్టింది. నవ్వేడు. కాని ఆ నవ్వులో సంతోషంగాని — మార్దవంగానీ లేవు. అనార్కలి సమాధిచుట్టూ వ్యర్థంగా తిరిగే సలీంలాగ అతనా బొమ్మను చూస్తూ మాటిమాటికి పిచ్చిగా నవ్వుతూనే వున్నాడు. అచ్చులో సరిగా అంటని వంపులుతిరిగిన కనుబొమ్మల సొంపులుగల ప్రభకట్టిన ఆ 'నల్లంచుల తెల్లచీర' అంచులను పెన్నుతో దిద్దుతున్నాడు. ఆ కలంలో సిరాలేని సంగతి అతను చూడనేలేదు. అందుకే ఆ వెలితి వెలితిలాగే వుండిపోయింది.